

CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH THAM DỰ LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN XVI NĂM 2024

Do Đài Phát thanh và Truyền hình Long An thực hiện

BIỂN MẶN

Tác giả: MINH HIẾU- HUỲNH THANH TUẤN

LỜI DẪN:

Kính thưa Quý vị và các bạn !

Người lính hải quân rời đất liền đến với đảo xa thực hiện nhiệm vụ, các anh luôn xem: Đảo là nhà, biển là quê hương. Bởi ở nơi đây, các anh sống trong sự thương yêu của đồng đội, của dân tộc và... cả trong những mối tình riêng của mình dù cách xa nghìn trùng hải lý. Nơi đảo xa, các anh ngày đêm đối đầu với phong ba bão tố, với các thế lực đang lấn le vùng biển của đất nước. Để thêm hiểu, thêm quý, thêm yêu... những người trai đang làm nhiệm vụ nơi hải đảo, trong chương trình hôm nay, chúng tôi xin mời quý thính giả cùng nghe Câu chuyện truyền thanh: **BIỂN MẶN** của tác giả Minh Hiếu- Huỳnh Thanh Tuấn qua phần tham gia thể hiện của các diễn viên:

01 - Hải - Bác sĩ quân y 23 tuổi

02 - Kiên - Chỉ Huy 50 tuổi

03 - Thanh - Chiến sĩ 23 tuổi

04 - Bà Tư – Bà nội của Thanh 68 tuổi

05 - Ông Tư ngư dân

06 - Ngư dân

07 - Dẫn chương trình

Và một số diễn viên khác

Biên tập: Minh Hiếu

Đạo diễn: Minh Hiếu

(Âm thanh sóng biển)

CẢNH 1: *Tại đảo Trường sa vào buổi trưa, tranh thủ giờ nghỉ Thanh mắc võng giữa hai cây bàng vuông nằm. Gió mơn man đã ru Thanh ngủ..Trong giấc ngủ, Thanh mơ thấy mình được về phép và đang ngồi bên nội dưới tán cây xoài lão mát rượi...*

CẢNH PHỤC HIỆN

(nhạc nền, có tiếng chim kêu)

THANH: Nội , nội kể cho con nghe chuyện của ông nội hồi xưa ở đảo nữa đi nội.

BÀ NỘI: Bà nhớ là đã kể cho con nghe chuyện này không biết bao lần rồi mà...

THANH: Nhưng con muốn nghe nữa... bởi bây giờ con cũng là lính đảo như ông nội ngày xưa... Hồi trước lúc nội kể con chưa ra đảo mà!

BÀ TƯ: Mồ tổ bây... ý con nói: giờ là lính biển, là đồng đội với ông nội rồi chứ gì?

THANH: (**Cười**) Giờ con đã hai mươi mấy tuổi, đã là chiến sĩ và... sắp cưới vợ để cho nội có cháu cố ẵm bồng rồi...

BÀ TƯ: Nhìn con chừng chạc trong sắc áo lính, nội như thấy bóng hình của ông con năm xưa... (**Bùi ngùi**)

(tiếng đàn bầu)

Mới đó mà đã hơn 30 năm rồi... Nội nhớ như in lời ông con nói khi về phép lần cuối: Chỉ còn một năm nữa là tôi về công tác ở đất liền, tôi sẽ được gần bà và con... bà sẽ không còn chiều chiều cứ nhìn ra hướng đảo nữa...

THANH: Nhưng lời hứa của ông nội đã không thành hiện thực... Ông đã nằm lại nơi vùng biển của quê hương...

BÀ TƯ: Đúng là: Nói trước bước hổng qua! Hồi đó, thông tin không được như bây giờ, tình hình an nguy ngoài hải đảo... nội chỉ biết theo dõi qua Đài, báo... Khi hay tin không ít người lính đảo anh dũng hy sinh để bảo vệ chủ quyền, dù chưa có tin chính xác người lính hy sinh... nhưng nội đã linh cảm ...Ông con sẽ không bao giờ về nữa..

THANH: Sao nội lại nghĩ như vậy khi lúc ấy vẫn chưa có tin chính xác...

BÀ TƯ: Linh cảm của người vợ... đã cho nội nghĩ đến điều đó!

THANH: Rồi bao,lâu... xác ông mới đưa về đây an táng hả nội?

BÀ TƯ: Có xác đâu mà an táng con

THANH: Vậy ngôi mộ ông nội phía sau vườn...

BÀ TƯ: Là ngôi mộ trống... có tên nhưng không có thi hài... Nội xây cho ông nội con ngôi mộ, để dù thân xác còn nằm dưới biển sâu nhưng ông con vẫn có nơi để quay về. Ông nội con nằm ở đây gần vợ, gần con, gần cháu, gần người thân đã mấy mươi năm nay... Nội coi lòng biển sâu là quê hương thứ hai của ông!

THANH: Hơn ba mươi năm qua, nơi đáy biển sâu chắc ông nội luôn ghi nhận tầm long thủy chung của nội!

(tiếng đàn bầu nhỏ dần)

BÀ TƯ: Hồi đó, ba con mới hơn 10 tuổi... khi lớn lên ba con định xin nội đi làm lính biển... nhưng nội không cho... nội không muốn thêm một lần nữa mất người thân... và không biết là nội có đủ nghị lực mà sống một mình trong quãng đời còn lại...

THANH: Và ba con đã chịu nghe lời của nội...

BÀ TƯ: Nhưng có lẽ, cái duyên... ờ mà đúng hơn là cái nghiệp với biển đảo của nhà này chưa dứt... nên tới lượt con thì... nội không cản nổi

THANH: Coi như nhà mình có truyền thống là lính hải quân đi nội!

BÀ TƯ: Không chịu thì giờ con cũng là lính đảo rồi... nè, lo nói chuyện với nội rồi quên luôn việc qua nhà vợ sắp cưới của con hả...

THANH: Hihi... dễ gì con quên nội ời... Con phải thực hiện lời hứa đầy nghiêm túc với nội, với ba mẹ của con chứ... với lại con cũng...

BÀ TƯ: Muốn vợ dữ lắm rồi chứ gì!

THANH: (**Mắc cỡ**) Hihi... Nội nói trúng tim đen con rồi... Vậy con qua bên nhà vợ con nghen nội...

BÀ TƯ: Ờ đi đi... Nhớ về sớm ăn cơm nghen... Mai là hết phép phải ra đảo rồi đó!

DÚT CẢNH PHỤC HIỆN

Thanh tỉnh giấc nhưng còn luyến tiếc giấc mơ, Hải tới, miệng hát nghêu ngao...

HẢI: Nơi anh đến là biển khơi... Nơi anh đến ngoài đảo xa... **(Âm thanh sóng biển)**

. **(NÓI)** Trời, ngủ mới thức hả... dữ ác hôn, bữa nay chịu ngủ trưa rồi!

THANH: Đang nằm mơ thì bị ông đánh thức bằng giọng ca quá xá hay đó... Nè, bộ mới điện thoại với người yêu hay có chuyện gì vui mà nhìn ông phờ phợt vậy?

HẢI: Hihi... bạn gái tui mới điện thoại... nhắc nhở bác sĩ phải biết “giữ mình”... tôi thì không lo mà chỉ lo cho ông thôi....

THANH: Chuyện đó thì ông yên tâm đi, tôi chung thủy và chính chuyên số 1... Hihi chứ ở đây muốn lang chạ cũng có được đâu.... chỉ toàn thấy nàng xuất hiện trên ti vi không hà... ở đảo có mấy bóng hồng thì... đã có chủ hết rồi!

HẢI: Nè, cuối năm nay ông làm đám cưới... khi cưới xong, ông xin cho bà xã ra đây sống luôn đi...

THANH: Thôi, cô ấy còn phải lo nội ngoại hai bên... với lại, tui thuộc tip người thích mỗi chân... vì sợ cô ấy mỗi miệng cả ngày. Thà xa nhớ, gặp thương.. còn hơn gặp hà râm mà giận nhau liên tù tù.

HẢI: Giận hôn là gia vị của tình yêu mà... thương càng sâu thì giận càng nhiều...

THANH: Ông hát cũng hay, mà thơ thần cũng tốt... chắc tôi cho ông thêm 2 chữ sĩ nữa để thành 4 chữ sĩ luôn, này nha: Chiến sĩ, bác sĩ, ca sĩ, thi sĩ.... là nhất xứ luôn!

HẢI: Lãng mạn chút cho đời thêm thi vị thôi ông bạn ơi.... chứ sĩ siếc gì...

THANH: Chú Kiên nói, sống với biển tuy nước da rám nắng.. nhưng yêu đời và thi vị thì không thua bất cứ ai đâu...

HẢI: **(Nhìn thấy)** Mới nhắc thì chú Kiên đến rồi kìa...

THANH: Thôi sắp tới ca gác của tui rồi... Nè, một lát nhớ vào chăm sóc hai ngư dân bị bệnh còn ở lại trên đảo đó nghen!

HẢI: **(Đứng dậy giả nghiêm chào)** Xin tuân lệnh! Nhưng chưa tới giờ nghen ông bạn... Trách nhiệm vụ và bổn phận sự của tôi... thì tôi phải nhớ chứ!

THANH: Vậy mới ngoan đó bác sĩ! **(Thanh vừa nói, vừa cười rồi đi. Kiên đến)**

KIÊN: Ngủ trưa mới dậy hả bác sĩ!

HẢI: Dạ không... Chú lại kêu con là bác sĩ nữa rồi.... Con thích làm một người lính hơn... bởi là dù là bác sĩ nhưng hiện tại con đang mặc áo lính mà...

KIÊN: Vậy từ nay chú kêu là chiến sĩ nghen! Sao, điện thoại cho người yêu chưa?

HẢI: Hihi... Dạ chưa... giờ này cô ấy còn đang học, với lại khi cô ấy về nhà thì sẽ điện cho con... vì vậy, con chỉ là người chờ nghe điện thoại thôi chứ!

KIÊN: Vậy nói hai đầu nỗi nhớ của hai con luôn là chiếc điện thoại phải không! ...À, bệnh tình của 2 ngư dân đỡ nhiều chưa Hải?

HẢI: Dạ, đã ổn... cả hai chỉ bị trúng thực thôi... nhưng đi biển mà bị trúng thực thì cũng nguy hiểm lắm chú...

KIÊN: Vì cuộc sống, nên bà con ngư dân phải đối đầu với nguy hiểm để mưu sinh. Bây giờ đã khá hơn nhiều rồi... Hồi đó, trên đảo còn khó khăn nên việc tiếp cứu cho bà con ngư dân... còn hạn chế lắm...

KIÊN: Ở vùng biển này, sự bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào... cho nên chúng ta luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Những trận bão của thiên nhiên còn được dự báo trước để ta tính cách phòng tránh, nhưng có những cơn bão làm lì kéo đến từ phương xa, hồng giăng mây mù che biển đảo của ta... thì người lính phải thật vững vàng trước mọi thứ bão tố, dù biết mình có thể hy sinh, bao người đã nằm lại dưới biển sâu, nhắc chú luôn giữ lời thề bảo vệ từng tấc biển quê hương.

HẢI: Từ mấy ngàn năm trước, Quốc tổ Lạc Long Quân cùng các con mở mang và trấn giữ vùng biển này, biển từ vô tri đã dần có linh hồn, phải không chú!

KIÊN: Có những đêm chú một mình đi dọc triền biển, nghe nước liềm chân mà nhớ vô vàn những người bạn mình đã ngủ yên dưới đó. Biển mặn ôm các bạn ấy trong lòng, mỗi chú bỗng chợt mặn không biết vì gió biển hay nước mắt nhớ đồng đội...! Trong những người nằm lại, có người bạn thân nhất cùng ra đảo một lượt với chú!

NGƯ DÂN: **(Hốt hải chạy vào)** Các anh cán bộ ơi... cứu em tôi với... cứu em tôi với...

HẢI: Có chuyện gì vậy anh... chuyện gì mà anh hốt hoảng kêu cứu...

NGƯ DÂN: Tàu chúng tôi đang đánh cá thì bỗng em tôi bị đau bụng dữ dội... chúng tôi cho tàu đậu phía ngoài vì nước cạn không thể vào cầu tàu được. Nhờ anh thông báo chỉ huy dùm... làm ơn cứu... cứu em tôi...

KIÊN: Anh yên tâm, tôi là chỉ huy ở đây... chúng tôi sẽ tiếp cận tàu ngay...

HẢI: Hôm qua đã có hai ngư dân cũng được đưa vào đây và đang được điều trị vì bị ngộ độc... có thể em của anh cũng rơi vào trường hợp này....

KIÊN: Hải, chuẩn bị mọi thứ cùng các chiến sĩ xuất phát cứu người! Nhanh lên!

HẢI: Rồi... Xin tuân lệnh!

NGƯ DÂN: Cầu trời... cho em tôi tai qua nạn khỏi...

HẾT CẢNH 1

(Âm thanh sóng biển)

CẢNH 2: *Vẫn cảnh nơi đảo Trường Sa. Mấy ngày nay đài báo sắp có cơn bão lớn, nên toàn thể chỉ huy, chiến sĩ đang tích cực lo phòng chống bão. Tại bệnh xá, Hải đang ngồi trực thì anh ngư dân hôm nọ từ ngoài bước vào...*

NGƯ DÂN: Thưa bác sĩ, sức khỏe của em tôi bình phục hẳn chưa bác sĩ

HẢI: Bình phục hoàn toàn thì chưa, nhưng đã khá nhiều rồi... theo đúng, bị ruột thừa sau khi mổ vài ngày là có thể rời khỏi đây được rồi, nhưng do em của anh để bị vỡ nên thời gian điều trị phải lâu hơn.

NGƯ DÂN: Tôi định xin bác sĩ... nếu đã khá nhiều cho tôi rước em tôi...

KIÊN: **(Đến)** Đâu được... Anh không nghe tin bão sắp vào sao...

NGƯ DÂN: Dạ nghe... nhưng tôi nghĩ chắc cơn bão không lớn lắm... tôi đi biển hơn hai chục năm, gặp bão thường xuyên... những cơn bão như vậy không làm khó được ngư dân chúng tôi đâu... Tranh thủ bão chưa vào, chúng tôi quất vài mẻ lưới chắc chắn sẽ trúng đậm.

KIÊN: Không được! Bão biển mà các anh xem thường như vậy... lỡ có chuyện gì thì sao? Bài học từ những cơn bão trước chưa đủ để các anh sợ hay sao. Chỉ vì lợi ích trước mắt mà anh tính đánh đổi sinh mạng của mình à!

NGƯ DÂN: Cán bộ khuyên thì tôi phải nghe... nhưng trong lòng cứ tiếc hùi hụi. Với dân đi biển chúng tôi thì: có gan mới làm giàu... nên tui tính liều một vỏ.

KIÊN: Xảy 1 ly là đi 1 dặm đó anh!

HẢI: Mấy ngày nay chúng tôi đã điện đàm, phóng thanh lên tục kêu gọi tàu bè vào đảo tránh trú đó, anh không nghe thấy hay sao...

NGƯ DÂN: Nghe thì nghe...nhưng mà...Thôi, cán bộ khuyên sao, tôi chấp hành vậy... giờ xin phép cho tui xuống tàu để lo việc tránh trú...

KIÊN: Vậy nhen...đừng có liều mà ra khơi! Có gì là ân hận cả đời đó!

NGƯ DÂN: Dạ nghe rồi, cán bộ ơi... **(Đi)**

KIÊN: Thấy bình yên và dù đã sắp xếp mọi thứ nhưng bão có những tình huống bất ngờ xảy ra, chúng ta vẫn trở tay không kịp đó Hải.... Từ khi ra đảo đến nay, đây là cơn bão đầu tiên con đón nó phải không Hải?

HẢI: Nghênh chiến với nó chú ơi, con có thích thú gì nó đâu mà đón...

KIÊN: Chú dùng từ ĐÓN BÃO cho thân thiện đó, hãy cứ xem đón nó như đón người yêu đến với đảo, để bớt phần căng thẳng. Con giận của thiên nhiên đôi lúc như muốn dìm con người xuống tận đáy biển sâu... Và đã có người đi mãi không về... khóc liệt lắm!... chú ngăn cản anh ngư dân ra khơi là vì vậy!

HẢI: Con nghe nói, sắp có bão thì đánh cá trúng lắm, phải không chú!

KIÊN: Nghe nói vậy, nhưng liều lĩnh lúc đó là đánh đổi cả mạng sống của mình...

THANH: **(Ra)** Báo cáo chỉ huy, mọi việc phòng chống bão đã chuẩn bị, anh em sẵn sàng xung trận khi có hiệu lệnh...!

HẢI: Cứu hộ thôi... mà làm như xông pha trận mạc vậy Thanh...

THANH: Ông mới ra với đảo nên chưa lường hết những cơn bão biển đâu... Trước khi cơn bão ập đến thì còn quàng vai nhau nói cười vui vẻ... nhưng sau cơn bão thì... nghe nhen đắng bờ môi...

KIÊN: Nhưng rồi bão sẽ qua đi, trời sẽ lại trong xanh đáng yêu lắm....

THANH: Tháng đầu tiên khi Thanh ra đây đã gặp ngay cơn bão. Trọn cả ngày đêm dầm mình trong mưa, đối đầu cùng gió giạt... Chính nhờ tôi luyện như vậy mà con người ta càng cứng cáp hơn đó...

KIÊN: Thanh sang năm là về đất liền rồi, nói vậy chứ chỉ còn mấy tháng nữa thôi... Sao, định cưới trong kỳ phép tới hay để về đất liền rồi cưới luôn...

THANH: Dạ...chắc để về đất liền chú ơi!

KIÊN: Thôi, chuẩn bị tập hợp! **(Chuông điện thoại)** Alo... Ồ... Ồ... Được.. tôi cho triển khai ngay... **(Nói với Hải và Thanh)** Trục ban báo là vừa nhận được tín hiệu cầu cứu của một tàu cá bị hư máy đang trôi lênh đênh trên biển! Giờ, chúng ta tiến hành ra khơi tiếp cận chiếc tàu đó để lai dắt về đảo, vì hiện giờ gió đã thổi mạnh, có thể bão vào sớm hơn đó...

THANH: Dạ... chúng tôi sẽ lên đường ngay...

HẢI: Giá như tui được đi chuyến này cùng ông....

THANH: Đi cứu hộ chứ không phải đi ngắm biển đâu ông bác sĩ!
HẢI: Biết mà... tại thích cưỡi đầu sóng gió thôi....
THANH: Ông có phải là bà Triệu đâu mà đòi cưỡi đầu sóng gió,... Nè, nhiệm vụ của ông cũng là cứu người đó, nhớ chưa!
HẢI: Dạ thưa... nhớ... được chưa... ông con... *(Cả hai cùng cười)*
THANH: Thôi đi nghen...
HẢI: Nhớ trở về... đừng còn cưới vợ nữa đó... Thanh ơi!
THANH: Yên tâm, mình phải về chứ... vì thêm vợ dữ lắm rồi... *(Nhóm người đi cứu hộ nhanh chóng xuống cầu tàu. Hải nhìn theo... gió bỗng nổi lên mạnh hơn...)*
HẢI: Gió đã mạnh lên rồi... không lẽ bão đến nhanh hơn dự báo... mình cũng phải vào bệnh xá chuẩn bị trực chiến...
Hải đi nhanh vào, gió mạnh hơn và cơn mưa bắt đầu trút xuống ...

HẾT CẢNH 2

CHUYỂN CẢNH:

Âm nhạc dữ dội đặc tả cơn sóng cuộn bão giạt, Thanh và đồng đội trên chiếc tàu cứu hộ chạy thẳng vào tâm bão, nơi những chiếc tàu cá của ngư dân bị sóng nhấn chìm...

Tiếng hô trên nền nhạc:

(Ngư dân): Ông ơi! Ông đâu rồi!

Ông Tư: (có sức) Ông đây...

Dũng: Ông hãy cố gắng lên... có tiếng máy tàu... (kêu lớn) cứu tôi với, cứu chúng tôi với...

Thanh: Các đồng chí, ném phao cứu người!

Hải: Nhanh lên...

Ông Tư: con hãy níu phao đi!

Dũng: Ông gần phao hơn, ông hãy nắm lấy... con còn sức chống chọi...

Thanh: Nhanh lên...

Dũng: Nhanh lên, Nội!...

Hải: Không sao rồi, ổn rồi..!

Thanh: Chàng trai, hãy cố gắng lên...

Dũng: Tôi... tôi... (dần chìm)

Thanh: Không được, để tôi...

Chỉ huy: Nguy hiểm, Thanh!

(Thanh nhảy xuống biển)

Hải: Thanh, Thanh...

mọi người: Cẩn thận...

một lát...

Dẫn chuyện

(Thanh đẩy Dũng gần đến tàu, đột nhiên có cơn sóng lớn đánh dạt Thanh ra xa..., gió giạt mạnh cấp 9, sóng dữ dội...)

Chỉ huy: Trời ơi! Bỗng dưng sóng lại vút cao như này, Thanh ơi! phao đây!

Thanh: (tiếng thở... rồi chìm...)

Mọi người: Thanh, Thanh...

Chỉ Huy: (định nhảy) để tôi...

Hải: Chỉ huy đừng xuống biển, để em!

Chỉ Huy: Hải là bác sĩ sao bơi giỏi bằng anh! Hãy ở trên tàu giúp đỡ mọi người.

Dẫn chuyện: Chỉ huy nhảy xuống biển để cứu Thanh... (Âm nhạc người dân... phết-
au âm nhạc, lời dẫn chuyện)

CẢNH CUỐI:

Lời dẫn: 10 ngày sau, mọi người vẫn không tìm thấy xác của Thanh..., trời gần sáng. Hải vẫn đang ngồi ngóng ra biển khơi, rồi anh xếp những hòn đá...

(tiếng piano rãi)

HẢI: Thanh! Ông đã hứa gì với tôi... ông nói dối, đã 10 ngày rồi, 10 ngày qua, chỉ huy và đồng đội đã đi tìm ông, vậy mà ông mãi mãi không chịu gặp mặt họ, ông trốn tôi vì ông ghét tôi lắm phải không? (khóc...)

Ông ra đi khi cơn bão chưa kịp ập lên đảo... mà ập lên anh em nỗi đau vĩnh biệt... Mới hồi chiều, ông hứa sẽ quay về để còn cưới vợ... Vậy mà... Rồi đây ngày cưới của Thanh... ai sẽ là chú rể.... Giờ Thanh đã về dưới lòng biển sâu cùng bao đồng đội... Đêm sắp qua đi, ngày mới sẽ về. Sau cơn bão, đảo sẽ vào nhịp sống thường ngày.. . Những người lính sẽ vào vị trí của mình... Nhưng từ nay đảo vắng bóng Thanh... ngôi mộ này tôi xếp bằng những hòn đá cho ông... ngủ yên nghe Thanh, trong lòng biển cũng ấm nồng như trong lòng đất mẹ...

(Hải gục đầu lên ngôi mộ một đá của Thanh... Do mệt mỏi nên Hải thiếp đi, trong giấc ngủ Hải thấy nghe thấy...)

L.L.QUÂN: (tiếng Eco vang)Hải! Con hãy ngược lên và nhìn về phía Ta...

HẢI: **(Nhìn - ngỡ ngàng)** Dạ... Dạ... Thưa... thưa Ngài là ...?

L.L.QUÂN: Con vẫn chưa nhận ra Ta sao?

HẢI: Có phải Ngài đã tạo nên truyền thuyết...

L.L.QUÂN: Đúng! Ta đã tạo nên truyền thuyết trăm trứng -trăm con...

HẢI: Ngài... chính là Quốc Tổ Lạc Long Quân!

L.L.QUÂN: Phải! Mấy ngàn năm trước, khi Ta và Âu Cơ chia mỗi người 50 con, Ta và các con trấn giữ biển Đông. Đất nước Nam mặt đối biển, lưng tựa núi cao, mấy ngàn năm qua luôn bảo tồn bờ cõi. Dù lắm phong ba, bão tố nhưng nước Nam luôn trường tồn. Nay các con giữ gìn biển đảo là tiếp bước của ta và các con ta đó!

HẢI: Giữ nước không chỉ có địch họa mà thiên tai cũng khốc liệt quá Ngài ơi!

L.L.QUÂN: Giữ nước thì phải tốn hao xương máu, tuy mất mát và đau tận tâm can nhưng vẫn phải chung tay giữ gìn giang san này con à!

HẢI: Con biết là vậy, nhưng có những sự ra đi đột ngột quá khiến cho người ở lại vẫn không tin đó là sự thật... như chuyện của đồng đội con vừa qua...

L.L.QUÂN: Ta biết tất cả... bởi ta luôn hiện hữu trong các con... ta chính là niềm tin của các con... Con vừa mất một người bạn, một người đồng đội... tuy đau buồn nhưng con hãy tin rằng: những người ra đi vì nghiệp cả sẽ sống mãi trong lòng mọi người.

Đã mấy ngàn năm qua, nước Nam ta lớn lên dần, và đã trải bao cuộc chiến chống xâm lược... Đất nước này, địch họa chưa yên thì thiên tai giáng xuống... nhưng nếu các con luôn giữ vững lòng tin thì sẽ vượt qua tất cả!

HẢI: Niềm tin là chân lý, con đang sống vì chân lý, thưa Ngài!

L.L.QUÂN: Con nói đúng: Có yêu giang sơn thì mới xả thân vì tổ quốc... Trong thời bình cũng như thời chiến, đã gọi là chiến đấu thì tránh sao khỏi hy sinh... quan trọng là có biến được nỗi đau mất mát thành động lực hay không kia!

HẢI: Thưa Ngài, chốc nữa đây bình minh sẽ tỏa rạng, ánh nắng sẽ chói chang, con sẽ cất nỗi buồn vào trong để tiếp tục cùng đồng đội thực hiện nhiệm vụ của mình... Nhiệm vụ cứu người!

L.L.QUÂN: Con hãy luôn tin: Ta luôn luôn ở bên cạnh các con, cùng các con giữ yên vùng biển đảo mà ta và năm mươi người con gây dựng! Giờ con nguôi ngoay chưa?

HẢI: Con đã đắp ngôi mộ đá này cho Thanh, dù trong ngôi mộ không có thi hài bạn ấy... bởi ở đâu thì bạn ấy cũng đang nằm trong lòng của quê hương!

L.L.QUÂN: Hy sinh cho đất nước, cho dân tộc là sự hy sinh vì nghĩa lớn và luôn mãi trường tồn... Thôi, ta đi đây... Luôn vững lòng vì Tổ quốc nghe các con!

HẢI: Ngài vẫn trở lại khi chúng con gặp chuyện nan giải chứ!

L.L.QUÂN: Chuyện nan giải đến đâu nếu lòng người cùng quyết thì sẽ vượt qua tất cả! Ta luôn ở bên các con...

(Bóng của Lạc Long Quân mờ dần, Hải trở về với thực tại... Anh từ từ ngẩng lên thì thấy Kiên đã đứng bên cạnh từ lâu)

(Âm thanh sóng biển)

HẢI: **(Giật mình)** Dạ... thưa chỉ huy... Chú... cháu... ơ... con...

KIÊN: Thả buồn cho nó trôi đi con... Thanh ra đi, tuy rất đau nhưng chú không buồn, bởi tuy Thanh nằm lại trong lòng biển nhưng bên cạnh luôn có đồng đội... Con mới ra đảo mấy tháng và lần đầu chứng kiến cảnh sinh ly tử biệt... Có đau cứ khóc... Nơi đầu sóng ngọn gió này hiểm nguy luôn rình rập, người lính đảo luôn trong tư thế xung trận... Và Thanh đã làm tròn nhiệm vụ thiêng liêng của mình.

HẢI: Biển hiền mà ác quá chú ơi... Con nghĩ tới ngày cưới của Thanh mà đau đến nghẹn lòng...

KIÊN: Tội nghiệp, trên đầu giường còn phơi chiếc khăn thêu mà Thanh mới giặt.. Bên cạnh chiếc khăn là cái vỏ ốc rất đẹp, Thanh để làm quà, có khắc 3 chữ: Tặng vợ yêu!

HẢI: **(Nghẹn ngào)** Con sẽ đem cất những kỷ vật ấy của Thanh, khi nào về phép tự tay con mang đến tận quê nhà trao cho vợ của bạn ấy!

KIÊN: Làm vậy đi con... Đẹp lắm Hải! Mà nè, chứng kiến sự ra đi của Thanh, có nao lòng chút nào không bác sĩ!

HẢI: Không đâu chú! Càng đau thì con càng vững vàng hơn nữa... Con đã hứa với Ngài Lạc Long Quân rồi...

KIÊN: Um... sao lại có Ngài Lạc Long Quân trong câu chuyện này nữa... bộ bác sĩ định huyền thoại hóa những vất vả, hy sinh của lính đảo tại mình ư!

HẢI: Không phải huyền thoại mà là thật chứ à... Cuộc chiến chống giặc của dân tộc ta từ xưa đến nay đã là huyền thoại rồi thì đâu cần huyền thoại hóa nữa, thưa chú!

KIÊN: Đúng vậy... Giờ trả lời cho chú biết, sao con được gặp Ngài Lạc Long Quân?

HẢI: Con gặp trong giấc mơ.. lúc con gục đầu vào ngôi mộ đá của Thanh!

KIÊN: Chú hiểu rồi...và con đã được Ngài Lạc Long Quân truyền cho niềm tin mãnh liệt để giữ biển đảo phải không?

HẢI: Vậy là chú cũng đã gặp Ngài!

KIÊN: Không, chú chưa có được điểm phúc đó! Chú nghĩ, gây dựng, trấn giữ biển đảo đã mấy ngàn năm, nên Ngài Lạc Long Quân luôn cùng con cháu hôm nay gìn giữ những gì mà Ngài và các con của Ngài đã tạo dựng...

HẢI: Dạ! Con cũng nghĩ vậy...

KIÊN: Thôi, bình minh đã ló dạng rồi... vào tranh thủ nghỉ ngơi chút đi... anh em cứu hộ bị thương đang chờ bác sĩ đó!

HẢI: Con có mệt gì đâu... con bắt tay vào làm việc ngay đây! Mọi việc phải được làm lại và làm tốt hơn trên sự mất mát để người đi xa mãi ấm lòng chú ơi!

KIÊN: Đúng! Vậy thì chú cháu ta cùng về doanh trại!

HẢI: Dạ! Chú vào trước, con xin phép gọi điện thoại chút rồi vào sau... *(Kiên đi)*

Mình phải điện thoại cho nội của Thanh mới được... *(Hải bấm điện thoại)*

BÀ TƯ: Alo... ai gọi bà đó...

HẢI: Dạ... Nội... con...!

BÀ TƯ: Con là ai mà biết số của nội?

HẢI: Con là bạn của Thanh... Con gọi từ đảo...

BÀ TƯ: Sao Thanh không gọi cho bà mà là con... Hôm qua nghe tin bão lớn ngoài đó... bà lo lắm định sáng nay gọi cho nó... nhưng chưa kịp bấm máy thì con đã gọi cho bà... Thanh nó đâu rồi con, nó có sao không... mà...

(Âm thanh thay đổi trạng thái tâm lý, cùng tiếng piano chuyển đổi trạng thái tâm lý)

HẢI: *(Nghe giọng)* Dạ, con là bạn cùng đơn vị với Thanh nội à... Thanh có cho con số của nội...

BÀ TƯ: Nó sao rồi... sao rồi con...

HẢI: Dạ thưa... Dạ thưa.....Con đau đớn chia buồn cùng nội....Thanh ra đi khi cứu tàu... sóng dữ đã cướp Thanh đi mãi... Nội ơi, mặt trận nào cũng vậy, để giữ sự yên bình...thì cũng có người ra đi và người ở lại...

(Âm thanh thay đổi trạng thái tâm lý, cùng tiếng piano chuyển đổi trạng thái tâm lý)

DẪN CHUYỆN: Bà Tư chết lặng một lúc, nước mắt chảy xuống gò má.....

BÀ TƯ: ... con đừng sợ bà buồn... khi cho nó theo nghiệp của ông nội nó, là... bà đã nghĩ đến điều này rồi... người lính dù trong thời bình... cũng có hy sinh con à!

Lần thứ hai, bà nhận tin đau từ hải đảo...hai người thân của bà đã vĩnh viễn nằm lại giữa lòng biển sâu... bà đau lắm nhưng lại thấy ấm lòng vì từ nay ông cháu nó đã bên nhau cùng chung tay giữ gìn biển đảo, giữ cho nước biển xứ mình mãi mặn như ngàn đời qua nó đã mặn...

HẢI: Dạ... con đã hiểu thật nhiều điều nội nói: Nước biển mặn rồi thì không thể lạt... nội ơi!

BÀ TU: Vậy đó con! Khi chấp nhận làm vợ, làm mẹ, làm bà chúa chiến sĩ, nhất là chiến sĩ hải quân giữa mênh mông trời nước, là bà đã nghĩ tới cái cảnh... Sinh ly tử biệt, đau lắm con ơi, nhưng sẽ đau hơn khi biển đảo nước mình bị đe dọa bởi thiên tai, địch họa... Có những nỗi đau thốt được nên lời và cũng có những nỗi đau mà người ta chỉ biết nuốt ngược vào trong, giấu vào tận cội lòng để cố gắng sống cho ấm trái tim người ngàn năm nằm dưới lòng biển mặn...

HẢI: Con tin: Dưới lòng biển sâu, Thanh đã nghe được những lời thương yêu của nội! Thanh không chết đâu nội mà Thanh đang cùng chúng con ngày đêm chắc tay súng bảo vệ vùng biển của Tổ Quốc.

BÀ TU: Nội cũng tin là như vậy! Cuộc nói chuyện giữa bà cháu mình đã giúp nội nguôi ngoai phần nào... Nội không chỉ có một mình thằng Thanh là cháu, mà tất cả các cháu đang giữ biển đảo hay vùng biên cương nào của đất nước cũng đều là cháu nội! Một ngày không xa, nội sẽ ra thăm ông cháu nó, ra để nếm vị mặn của biển đã thấm máu những người thân yêu của bà!

HẢI: Dạ, nghe nội nói như vậy... con vững dạ lắm nội. Đúng như nội nói: Có những nỗi đau mà người ta để nước mắt chảy ngược vào trong để thấm thía hơn sự ra đi của người vì nghĩa cả! Con xin phép nội... con cúp máy... Ngày về phép con sẽ đến thăm nội! Nội chờ con nha nội!

BÀ TU: Bà cháu mình sẽ giữ lời hứa sẽ thăm nhau nhen con! Cháu của nội (**Cúp máy**)
Lời một bài hát về Trường Sa vang lên

GIÁM ĐỐC

Lê Hồng Phước